

Kitüntetett pedagógusok

Jámbor Gyuláné

Alighogy elvégezte főiskolai tanulmányait, 25 évesen szakvezető tanári megbízást kapott. Maga is fiatalon, a fiatal, leendő pedagógusok felkészítésében segédkezett, s tett szert az oktató-nevelő munkában nélkülözhetetlen tapasztalatokra. Nagyrészt bizonyára a szakvezetőként eltöltött éveknél köszönhető, hogy tudatosult benne: a pedagógusi tevékenységben nem elegendő az ösztönös nevelői készség, az ötletek folytonos felfrissítésére, a módszerek és a szaktudás állandó fejlesztésére van szükség.

„A mai, rohanó világban mindenki lemaradhat, csak a pedagógus nem” — idézi Marx György szavait Jámbor Gyuláné, a Hámán Kató Általános Iskola biológia-földrajz szakos tanárnője. Hogyan lehet ennek a cseppet sem egyszerű követelménynek megfelelni? Mindennapi munkája során, saját tevékenységével példázza, Tréfalokozva jegyzi meg: szerencséje van, nagyon szereti a hivatását, munka és pihenés nála egybeesik. Az iskolai tanításon kívül szak-kört vezet, a biológia és a földrajz városi szakfelügyelője. A szakfelügyelői munkakör lehetővé teszi számára, hogy összegyűjtse s tovább adja az egyes iskolákban kipróbált új ötleteket, módszertani fogásokat. Mindemellett hangoztatja: egyetlen módszerről sem állítható, hogy mindig az a lehető leghasznosabb. A pedagógusnak óráról órára, újból és újból el kell döntene,

melyik a legcélravezetőbb. S mivel az óra megannyi mozzanatát egyetlen tanár sem láthatja előre, szakfelügyelőként — a pedagógus teljesítményének értékelésekor — fő szempontja: mennyire érzékelte feladatát magáénak a nevelő. Ha a Kiváló Tanár címmel kitüntetett Jámbor Gyulánétól megkérdezzük: munkájából mi okoz számára legnagyobb örömet, azt a két napot említi, amelyet hetedik és nyolcadikos tanítványai körében töltött. Nagyon szeret tanítani, szaktárgyait olyan lelkesedéssel oktatja, hogy számtalan diákja biológia-földrajz szakon tanult vagy tanul tovább. Mondatai hallatán pillanatig sem kétséges: pedagógusnak lenni, gyerekekkel foglalkozni a világ egyik legizgalmasabb, legnagyobb feladata.

Radnai Mihályné

Radnai Mihálynéről azt tartják, jóllehet több mint három évtizedet töltött a pedagógus pályán, egy kezén összeszámlálhatná, hány gyereket buktatott meg. S ez nem egyszerűen jószívűségével magyarázható. Ha látja, valamelyik apróság nem boldogul a betűk vagy a számok világában, figyelme folyton elkalandozik, feladatait elhanyagolja, azonnal az okok után néz. Megkeresi a szülőket, hogy együttesen próbáljanak megoldást találni.

Ismerik a tanító nénit városzerte, a Dózsa iskolában 16 évig oktatta, nevelte az elsősöket és a másodikosokat, a Hámán Kató iskolában is, több mint 10 évet töltött. Ennyi idő alatt hány gyereket tanított meg olvasni, hányat vezetett be a számok rejtelmeibe, aligha lehetne elsorolni. Mindenestre tény, alig telik el nap, hogy ne köszönnének rá az utcán, a régi tanítványok gyakran visszatérnek, s kérik, gyerekeiket is Zsuzsáné tanítsa. Emlékezik, Radnai Mihályné számára soha nem a büntetés, mindig a dicséret volt a nevelési „fegyver”. Legboldogabbnak akkor látták, ha tanítványai eredményeivel dicsekedhetett, ha egy-egy csintalanabb, nehezebben kezelhető gyerekkel is meg tudta szeretetni a tanulást.

már napközti otthonos nevelőként vette át. Dolga itt sem kevesebb, mint azelőtt. Több mint negyven apróságot bíztak gondjaira, nagyrészt rajta múlik, hogy mind egyikük elkészítse feladatát, s a tanítás után is jól érezze magát az iskolában. — A szívesen végzett munkában mindig találni örömet és változatosságot. A tanítói pálya, a gyerekek formálása, különösen szép hivatás, örömet azonban csak annak hoz, aki szereti a gyerekeket, tiszteli egyéniségüket, türelemmel nyesegeti hibájukat.

Ladányi Zsuzsa

Pedagógus társai egyet-értenek, soha nem hagyatkozik a rutinra, nála még nem volt két egyforma óra. Noha bővelkedik tapasztalatokban, mindannyiszor izgatottan és lelkiismeretesen készült a tanításra. Oktató-nevelő tevékenysége elismeréseként tíz évvel ezelőtt miniszteri dicséretben, idén a Kiváló tanító kitüntetésben részesült. Ez utóbbit

Újítási ankét a ruhagyárban

A Szegedi Ruhagyárban tegnap, csütörtökön délután a XVI. Műszaki Hónap rendezvényeként újítási ankétot tartottak. A megjelentek előtt Rujavec Erő műszaki igazgató ismertette a vállalat újítóinak tavalyi munkáját, eredményeit. A továbbiakban az újítómozgalom aktuális kérdései között tárgyalták az újítási javaslatok bejelentésével kapcsolatos követelményeket, valamint a szakvéleményezés és adatszolgáltatás változásait.

Főlvázták az idei esztendőre tervezett újítási tennivalókat, meghatározták az újításokkal összekapcsolt verseny feladatait, folytatják a versenyt a brigádok között, programot adtak az újítók gyári klubjának, és elhatározták azt is, hogy ebben az évben több alkalommal rendeznek ötletnapokat.

Megkezdődtek Szeged történeti monográfiájának munkálatai

Szardán délután a városi tanács végrehajtó bizottsági termében megalakult a Szeged történeti monográfiájának szerkesztő bizottsága. A városi tanács végrehajtó bizottsága nevében, a szerkesztő bizottság távol levő elnöke, Papp Gyula tanácselnök megbízásából Bányai dr. Birkás Mária közszönet a hástagú szerkesztő bizottság megjelent tagjait. Mint ismeretes, Szeged megyei városi tanács végrehajtó bizottsága 1974. december 31-i ülésén hozott határozatot Szeged történeti monográfiájának megírásáról. Erről a Délmagyarország 1975. újévi számában beszámolt. A határozat több mint egy évtizedes erőfeszítések eredményeként született, a városukat szerető szegediek régi törekvését, igényét fogalmazta meg. A határozat nyomán Papp Gyula tanácselnök, a szerkesztő bizottság

elnöke összehívta a szegedi helyismereti kutatás szakértőit, és az 1975. május 19-i tanácskozás tanulságait figyelembe véve tavaly június 5-én a végrehajtó bizottság ismét napirendjére tűzte a monográfia ügyét. A végrehajtó bizottság — Papp Gyula javaslatára — elfogadta a szerkesztő bizottság tagjait, és megbízta őt a monográfia szerkesztőinek kiszemelésével. A végrehajtó bizottság ismételt határozata kimondta, hogy a monográfia szerkesztésének, kiadásának szervezeti központja a Somogyi-könyvtár, amely gazdag helytörténeti anyagán túl személyi apparátusával, házi nyomdájával is segíti a munkálatakat, s amelynek vezetője, Tóth Béla, munkaköri kötelességként gondozza a monográfia műhelymunkáját. A munkában természetesen más szegedi tudományos műhelyek (egyetemi és főiskolai tanszékek, múzeum, levéltár stb.) szintén nagy szerepet kaptak.

tartalmazó 4. kötetet dr. Serfőző Lajos kandidátus, egyetemi docens szerkeszti. Végül a város fölszabadulás utáni fejlődését az 5. kötet elemzi; ennek szerkesztője dr. Fehér István kandidátus, főiskolai tanár. A szerkesztő bizottság alakuló ülése megvitatta a monográfia távlati és idej teremtését, az öt kötet korszakbeosztását és a szerzői gárdára vonatkozó szerkesztői javaslatokat, valamint a megírandó előtanulmányok kiadási tervét. Az általános elvek tisztázása után még szükség van egy-egy kötet tervének alaposabb, részletesebb megvitatására, hogy a munkálatok jó sinen indulhassanak el. A hosszú időn át elhanyagolt helytörténeti kutatás fehér foltjai miatt a monográfia elkészítéséhez nagyobb időre van szükség. A sorozat ütemterve szerint az I. kötet 1982 közepén jelenik meg, a többi pedig ezt követően, egy-egy időközönként követné.

Háromhónapos vakáció

Kik vállalhatnak a nyári szünetükben munkát?

A tanév befejeztével a legtöbb szülő foglalkoztatja a kérdést: mivel töltse el gyermeke a szünetét. Különösen aktuális ez az idén, amikor a korábbinál hosszabb, háromhónapos a vakáció. Nyaranta sok ezer gyermek dolgozik, hosszabb-rövidebb ideig a különböző munkahelyeken. Hasznosak ezek a szüneti munkák a vállalatoknak, gazdaságoknak, s a család szempontjából sem mellékes, hogy a tanuló megkeresi magának a nyaralásra, a kerékpárra, esetenként az ünnepi ruhára való. Különösen fontos lehet a szüneti foglalkoztatás nevelési szempontból: a helyesen kiválasztott nyári munka befolyásolhatja a későbbi pályaválasztást, megismerkednek a gyerekek a munkával, a dolgozó közösségek életével.

A tapasztalatok szerint egyes iskolákban bizonytalanság tapasztalható a nyári foglalkoztatások engedélyezése körül. A munkaügyi és az oktatási miniszter ez év február 4-én megjelent együttes utasítása intézkedik a tanulószervezett szüneti foglalkoztatásáról. Az utasítás a 14. életévüket betöltött és az általános iskolai tanulmányaikat befejező gyermekeket, a gimnazistákat, a szakmai gyakorlatra be nem osztott szakközépiskolásokat, valamint a szakmai gyakorlatra nem kötelezett egyetemistákat és főiskolásokat érinti. A vállalatok diákmunkaerő-igényüket februárban közölték a területileg illetékes megyei, illetve fővárosi munkaügyi osztályokkal, és a szakigazgatási szervek — a tanács ifjúsági titkárával együttműködve — az igényeket rangsorolták. Áprilisban

mind az iskolák, mind a vállalatok értesültek egymás igényeiről. Az utasítás hangsúlyozza, hogy a 16 éven aluliakat szervezett munkavállalásához a szülő, vagy a törvényes képviselő írásbeli hozzájárulása szükséges, a javítóvizsgára utalt általános és középiskolások nem vállalhatnak munkát. Felhívja a figyelmet arra, hogy a fiatalok a nyári szünetükben legalább négy hetet feltétlenül pihenéssel töltsenek.

Ugyancsak hangsúlyozza az utasítás, hogy a nyári munkavállalással kapcsolatos nevelési célok elsősorban a szervezett szüneti foglalkoztatás keretében biztosíthatók. Ettől függetlenül a korábbiakhoz hasonlóan nagyon sok szülő szeretné, ha gyermeke néhány hetet az ő munkahelyén dolgozna, s ezenkívül is sok vállalat, szövetkezet, gazdaság lát szívesen több-kevesebb fiatal könnyű munkára. Az együttes utasítás tehát nem zárja ki, hogy az általános iskolai tanulók meghatározott köre egyéni-leg helyezkedhessen el a nyári szünetben. Rájuk a tankötelezettségről szóló törvényerejű rendelet végrehajtási rendelete, illetve az érvényben levő rendtartás vonatkozik. A rendtartás kimondja, hogy a 12 évesnél fiatalabb tanköteles a szünetükben nem foglalkoztatható.

A 12 évesnél idősebb, de a 14. életévét be nem töltött gyerek az igazgató engedélyével legfeljebb napi 4 órában, csak könnyebb munkán foglalkoztatható, a 14. életévét betöltött tanköteles napi 6 órát dolgozhat, életkorának megfelelő munkában.

Hétköznapok Kilométer és pénz

Egyre több a magánautó, egyre többen használják vállalati célra is. Néhány évi rendezetlenség után ma már kormányrendelet írja elő a kilométerpénz összeget, az útiállományt. Nem kell közgazdásznak lenni, mindössze szorozni, osztani kell, hogy összehasonlítsuk, megállapítsuk, mennyire megéri a vállalatoknak, ha az ügyintéző, az anyagbeszerző, a revizor — vagy bárki, akinek beosztása miatt sokat kell utaznia — saját kocsiján fut, szalad, rohan, amikor kell. A vállalatok gépkocsijainak kilométere — üzemszerűen, ahogy hivatalosan mondják! — 4 vagy 4 és fél forint. És a gépkocsivezető sokszor órákig „dekkol” — ugyanakkor nemcsak úgy általában munkaerőhiány van, hanem gépkocsivezetők kelle- nének például a tömegközlekedés javításához is.

Sok vállalat ügyeskedett a pár éve hozott rendelet idején, amikor is szigorúan megszárták az üzemeltet- hető gépkocsik számát. Azóta a gazdaságossági számítások azokat is meggyőzték, akik akkor még nem vették tudomásul, hogy egyszerűbb, olcsóbb a magánautók legális vállalati használata. Ez eddig rendben is van. Csak hogy nincs rend az általános és a kilométerpénzek elosztása körül. Olyanok is kapnak, akik alig használják vállalati célra a kocsit, mások meg hiába jelzik, hogy „kifutottak” a keretből, de munkájukat csak el kell végezniük, s mégsem emelik számukra a mechanikusan megállapított összeget, kilométert.

Nincs vizsgálat, nincs meg az ellenőrzések módszere. Így aztán van, aki egyszerűen fizetéskiegészítésnek kapja, holott annak kellene többet adni a vállalat érdekében, akinek munkaköre is, meg munkavégzése is idején, amikor is szigorúan

Nincs vizsgálat, nincs meg az ellenőrzések módszere. Így aztán van, aki egyszerűen fizetéskiegészítésnek kapja, holott annak kellene többet adni a vállalat érdekében, akinek munkaköre is, meg munkavégzése is idején, amikor is szigorúan

Virulunk

Közterületi parkjaink al- lapota nem egy helyütt siralmas. Világos, hogy a Széchenyi téren gondozták a legjobban szem előtt levő, viruló virágainkat, az is érthető, hogy a lakótelepi házak elé ültetett „maszek virágok” nem száradnak, hanem akkor kapálják őket, amikor kell. Egyik a kiemelt kötelesség, a másik a szeretet kegyeltje.

Ez se pontos példa. Mert van olyan is, hogy kiültetik, költenek egy csomó pénzt rá, aztán a járókelőknek kedvük támadna megállni, kigyomlálni-önözni szegény elnyomott virágokat. Ha a növények beszélni tudnának, beszólnának a megyei tanács ter- vező vállalat gondnokságára is: dísznek vagy csúfságnak csinálták-e a virág- ágyásokat székházuk elé?

De miért senyvednek sze- gény palánták a senki földjén? A házaktól távolabb eső parkrészekben például. Mert mindenki csak a maga ablaka előtt kapál, öntöz?

Feleljen rá valaki a szerencsétlen virágoknak pár kapavágással.

Befejeződött az úttörő-találkozó

Csütörtökön befejeződött a VII. országos úttörő-találkozó, a magyar úttörők jubileumi ünnepségsorozata. A budapesti kisdobosok és úttörők és a megyei úttörők küldöttei — sok ezer pajtás — közel egy hétig Budapesten ünnepelték az úttörőszövetség 30. születésnapját: jubileumi úttörőszemlén, honvédelmi játékokon, dalos, zenés bemutatókon, játék- és sportparádén, vidám jüniálison vettek részt. Találkoztak a párt-, állami és társadalmi szervek vezetőivel, szocialista brigádokkal, az úttörőmozgalom veteránjaival. Együtt idéz-

ték fel úttörőelményeiket, a három évtized történetét, örültek a születésnap ajándékainak, amelyeket a KISZ-fiatalok, az üzemek dolgozói készítettek társadalmi munkával, sok szeretettel. Csütörtökön délelőtt a Dózsa György úti Felvonulás téren ünnepélyesen levonták a találkozó zászlaját. A budapesti vendéglátó kerület pajtásai elbúcsúztak a testvérmegyék küldötteitől. A pályaudvarokon a következő, „hétköznapi” úttörőév „Együtt-egymásért” jelszavával köszöntek el.